

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)

13. juni 2022*

»Personalesag – udpegelse af de europæiske anklagere ved Den Europæiske Anklagemyndighed – udpegelse af en af de kandidater, der er indstillet af Portugal – ingen tvister mellem Unionen og dens ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene – artikel 270 TEUF – åbenbart manglende kompetence«

I sag T-334/21,

Ana Carla Mendes de Almeida, Sobreda (Portugal), ved advokaterne R. Leandro Vasconcelos, M. Marques de Carvalho og P. Almeida Sande,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved K. Pleśniak og J. Gil, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne M. Jaeger og O. Porchia (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Med et søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF har sagsøgeren, Ana Carla Mendes de Almeida, nedlagt påstand om annullation af Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2020/1117 af 27. juli 2020 om udpegelse af de europæiske anklagere ved Den Europæiske Anklagemyndighed

* Processprog: portugisisk.

(EUT 2020, L 244, s. 18), hvorved José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra udpeges som europæisk anklager ved Den Europæiske Anklagemyndighed (herefter »den anfægtede afgørelse«), og om annullation af Rådets afgørelse af 8. marts 2021, hvorved der blev meddelt afslag på den klage over den anfægtede afgørelse, som sagsøgeren indgav den 10. februar 2021 (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).

Tvistens baggrund

- 2 Den 12. oktober 2017 vedtog Rådet forordning (EU) 2017/1939 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«) (EUT 2017, L 283, s. 1). I henhold til denne forordnings artikel 1 og 8 oprettes Den Europæiske Anklagemyndighed (»EPPO«) ved denne forordning som et EU-organ, og reglerne for dens funktion fastsættes.
- 3 I henhold til nævnte forordnings artikel 8, stk. 2, vedrørende EPPO's struktur er denne organiseret på centralt niveau og decentralt niveau.
- 4 I henhold til artikel 2, nr. 4), i forordning 2017/1939 defineres personalet i EPPO som de medarbejdere på centralt niveau, der bistår kollegiet, de permanente afdelinger, den europæiske chefanklager, de europæiske anklagere, de europæiske delegerede anklagere og den administrerende direktør i de daglige aktiviteter i forbindelse med udførelsen af denne myndigheds opgaver i henhold til denne forordning.
- 5 De europæiske anklageres opgaver og funktioner er defineret i den nævnte forordnings artikel 12.
- 6 For så vidt angår deres udpegelse skal hver medlemsstat, der deltager i det forstærkede samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed, i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i forordning 2017/1939 indstille tre kandidater til stillingen som europæisk anklager blandt kandidater, som er aktive medlemmer af den relevante medlemsstats retsforfølgende myndigheder eller domstole, hvis uafhængighed er uomtvistelig, og som besidder de nødvendige kvalifikationer for udpegelse til høje anklagemæssige eller judicielle funktioner i deres respektive medlemsstater, og som har relevant praktisk erfaring med nationale retssystemer, finansielle efterforskninger og med internationalt retligt samarbejde i straffesager.
- 7 Artikel 16, stk. 2, i forordning 2017/1939 bestemmer, at Rådet, efter at have modtaget det i samme forordnings artikel 14, stk. 3, omhandlede udvælgelsespanels begrundede udtalelse, udvælger og udpeger én af kandidaterne til hvervet som europæisk anklager i den pågældende medlemsstat. Det fremgår af denne bestemmelse, at hvis udvælgelsespanelet finder, at en kandidat ikke opfylder betingelserne for udførelsen af opgaverne som europæisk anklager, er dets udtalelse bindende for Rådet. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning 2017/1939 udvælger og udpeger Rådet de europæiske anklagere for en seksårig periode, der ikke kan forlænges, med simpelt flertal, og det kan beslutte at forlænge mandatet med højst tre år ved udgangen af seksårsperioden. Samme forordnings artikel 16, stk. 4, bestemmer, at der hvert tredje år finder en delvis nybesættelse af en tredjedel af hvervene som europæisk anklager sted, og at Rådet med simpelt flertal vedtager overgangsbestemmelser for udpegelsen af europæiske anklagere for og under den første mandatperiode.
- 8 I overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i forordning 2017/1939 fastsætter Rådet reglerne for udvælgelsespanelets funktionsmåde.

- 9 Artikel 96 i forordning 2017/1939 om de almindelige bestemmelser vedrørende personale fastsætter i stk. 1, første afsnit, at vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »tjenestemandsvedtægten«) og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) samt de regler, som Unionens institutioner i fællesskab har vedtaget til brug for anvendelsen af denne vedtægt og ansættelsesvilkårene, gælder for den europæiske chefanklager og de europæiske anklagere, de europæiske delegerede anklagere, den administrerende direktør og EPPO's personale, medmindre andet er fastsat i denne forordning. Ifølge denne bestemmelses andet afsnit ansættes den europæiske chefanklager og de europæiske anklagere i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene som midlertidigt ansatte i EPPO.
- 10 Hvad angår personalet i Den Europæiske Anklagemyndighed bestemmer samme artikel 96, stk. 2, at EPPO's personale ansættes efter de regler og bestemmelser, der gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte i Den Europæiske Union.
- 11 Den 13. juli 2018 vedtog Rådet gennemførelsesafgørelse (EU) 2018/1696 om reglerne for det udvælgelsespanels funktionsmåde, der er omhandlet i artikel 14, stk. 3, i forordning (EU) 2017/1939 (EUT 2018, L 282, s. 8).
- 12 Den 23. april 2019 blev de tre kandidater til stillingen som europæisk anklager, der skulle indstilles af Den Portugisiske Republik, udvalgt efter den nationale udvælgelsesprocedure. Sagsøgeren var en af dem. Sidstnævnte har siden 2012 udøvet hvervet som anklager i Den Portugisiske Republik ved Departamento Central de Investigação e Ação Penal (centralafdelingen for efterforskning og retsforfølgning) og blev i januar 2020 udnævnt til koordinator for afdelingen for efterforskning og forebyggelse af kriminalitet vedrørende Den Europæiske Unions midler. Moreira Alves d'Oliveira Guerra var den ene af de to andre udvalgte kandidater. Navnene på de tre udvalgte kandidater blev meddelt det i artikel 14, stk. 3, i forordning 2017/1939 omhandlede udvælgelsespanel. Kandidaterne var opført i alfabetisk rækkefølge.
- 13 Den 24. oktober 2019 blev sagsøgeren hørt af udvælgelsespanelet, og den 18. november 2019 fremsendte panelet sin begrundede udtalelse til Rådet og anførte de tre kandidater, som Den Portugisiske Republik indstillede, i følgende prioriterede rangorden: 1) sagsøgeren, 2) Moreira Alves d'Oliveira Guerra, 3) João Conde Correia dos Santos.
- 14 Den 27. juli 2020 vedtog Rådet den anfægtede afgørelse.
- 15 Afgørelsens artikel 2 bestemmer:

»Følgende personer udpeges herved til europæiske anklagere ved EPPO som midlertidigt ansatte i lønklasse AD 13 for en treårig periode, der ikke kan forlænges, fra den 29. juli 2020:

[...]

[...] Moreira Alves d'Oliveira Guerra.«
- 16 Den 22. oktober 2020 indbragte sagsøgeren i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 en klage over den anfægtede afgørelse til Rådet.
- 17 Den 5. februar 2021 anlagde sagsøgeren et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, registreret på Rettens Justitskontor under sagsnr. T-75/21, med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

- 18 Den 10. februar 2021 indbragte sagsøgeren en supplerende klage, hvori hun påberåbte sig nye faktiske omstændigheder, som Rådet skulle tage hensyn til i sit svar på hendes klage.
- 19 Ved afgørelsen om afslag på klagen fandt Rådets ansættelsesmyndighed (herefter »ansættelsesmyndigheden«), at det var åbenbart, at klagen skulle afvises, på grund af dens manglende kompetence til at efterkomme klagen.
- 20 Ved kendelse af 8. juli 2021, Mendes de Almeida mod Rådet (T-75/21, ikke trykt i Sml., under appel, EU:T:2021:424), afviste Retten det søgsmål, der var anlagt den 5. februar 2021, med den begrundelse, at det var anlagt for sent. Denne kendelse blev appelleret, og appelsagen verserer for Domstolen.

Parternes påstande

- 21 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Afgørelsen om afslag på klagen annulleres.
 - Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 22 Rådet har nedlagt følgende påstande:
- Rådet frifindes, idet det er åbenbart, at sagen til dels ikke kan antages til realitetsbehandling og til dels er ugrundet.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 23 Artikel 126 i Rettens procesreglement bestemmer, at når det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, eller er sagen åbenbart ugrundet, kan Retten på forslag fra den refererende dommer til enhver tid beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 24 I den foreliggende sag finder Retten, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at den i medfør af procesreglementets artikel 126 kan træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.
- 25 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren har anlagt den foreliggende sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse og af afgørelsen om afslag på klagen i henhold til artikel 270 TEUF.
- 26 Det fremgår af denne artikels ordlyd, at den heri fastsatte kompetence omfatter alle tvister mellem Unionen og dens ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene.

- 27 I denne henseende har sagsøgeren i stævningen begrundet sagsanlægget i henhold til den nævnte artikel med, at artikel 96, stk. 1, i forordning 2017/1939 bestemmer, at tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene samt de regler, som institutionerne i fællesskab har vedtaget til brug for anvendelsen af denne vedtægt og ansættelsesvilkårene, bl.a. gælder for de europæiske anklagere, medmindre andet er fastsat, og at de ansættes i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene som midlertidigt ansatte i EPPO. Ingen af bestemmelserne i forordning 2017/1939 udelukker imidlertid, at tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene finder anvendelse på deres udpegelse.
- 28 Sagsøgeren har præciseret, at de europæiske anklagere udpeges på højeste politiske plan, og at dette også er tilfældet for den europæiske chefanklager, som udpeges af Rådet og Europa-Parlamentet. Sagsøgeren har imidlertid anført, at punkt VII.1 i bilaget til gennemførelsesafgørelse 2018/1696 udtrykkeligt foreskriver, at ansøgere til stillingen som europæisk chefanklager, der udelukkes af udvælgelsespanelet, kan gøre brug af klageadgangen i tjenestemandsvedtægten. Dette bør af hensyn til den interne organisatoriske kohærens medføre, at gennemførelsesafgørelsen fortolkes således, at ansøgere til en stilling som europæisk anklager har samme klageadgang. Lovgiver har alene villet udelukke de regler i tjenestemandsvedtægten, der er uforenelige med proceduren for udvælgelse af europæiske anklagere, med henblik på at sikre, at der vælges en europæisk anklager for hver medlemsstat, som deltager i dette forstærkede samarbejde, og at ansøgninger fra statsborgere i andre medlemsstater ikke tages i betragtning.
- 29 Den omstændighed, at gennemførelsesafgørelse 2018/1696 ikke udtrykkeligt fastsætter, at tjenestemandsvedtægtens bestemmelser finder anvendelse på de europæiske anklagere, er ikke til hinder for, at der kan anlægges et søgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse i henhold til artikel 270 TEUF. Det er muligt at indbringe en klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, for så vidt som den opfylder de for klagen gældende formkrav og frister, og artikel 270 TEUF skal forstås således, at kun denne bestemmelse finder anvendelse ikke alene på tjenestemænd og andre ansatte end lokalt ansatte, men også på personer, der mener at have krav på en sådan status. I henhold til artikel 46 i ansættelsesvilkårene finder bestemmelserne i tjenestemandsvedtægtens afsnit VII, som præciserer, at ansøgere til en stilling, der henhører under ansættelsesvilkårenes anvendelsesområde, er omfattet af vedtægtens artikel 90 og 91, tilsvarende anvendelse. Sagsøgeren har desuden henvist til retspraksis, hvorefter artikel 270 TEUF også finder anvendelse på ansøgere til en stilling som tjenestemand eller anden ansat end lokalt ansat.
- 30 Sagsøgeren har tilføjet, at den omstændighed, at hun den 5. februar 2021 også anlagde et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, registreret under sagsnr. T-75/21, til prøvelse af den anfægtede afgørelse, er uden betydning, og hun har bestridt, at der kan være tale om litispændens for så vidt angår den foreliggende sag.
- 31 Hvad angår såvel den anfægtede afgørelse som afgørelsen om afslag på klagen har Rådet nedlagt påstand om frifindelse. Rådet har gjort gældende, at det er åbenbart, at påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse skal afvises på grund af litispændens og under alle omstændigheder på grund af Rettens manglende kompetence til at behandle sagen i henhold til artikel 270 TEUF. Det er af den opfattelse, at påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på klagen er åbenbart ugrundet.

- 32 Det skal i den foreliggende sag bemærkes, at tvisten vedrører to afgørelser fra Rådet, hvor der i den ene udpeges én person frem for en anden til europæisk anklager for Den Portugisiske Republik, og hvor der i den anden meddeles afslag på den klage, som sagsøgeren, der ikke blev udpeget til stillingen som europæisk anklager for denne medlemsstat, har indbragt over den af Rådet truffne afgørelse om udpegelse.
- 33 For at afgøre, om sagsøgeren med rette har anlagt søgsmålet til prøvelse af disse afgørelser i henhold til artikel 270 TEUF, skal det undersøges, om tvisten mellem hende og Rådet vedrørende disse afgørelser henhører under begrebet tvister mellem Unionen og dens ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene.
- 34 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at begrebet en tvist mellem Unionen og dens ansatte i henhold til retspraksis skal gives en vid fortolkning, hvilket indebærer, at tvister vedrørende personer, der hverken har status som tjenestemænd eller øvrige ansatte, men hævder at have en sådan status, skal prøves som en personalesag (jf. dom af 5.10.2004, Sanders m.fl. mod Kommissionen, T-45/01, EU:T:2004:289, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis). Dette gælder for personer, der er kandidater til en stilling, hvis ansættelsesvilkår er fastsat i tjenestemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene.
- 35 Hvad angår Den Europæiske Anklagemyndighed bemærkes, at ikke alle tjenestemandsvedtægtens bestemmelser finder anvendelse på den per se. Det fremgår af forordning 2017/1939, at det er bestemmelserne i denne forordning, der afgør, i hvilket omfang visse bestemmelser i tjenestemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene finder anvendelse på de europæiske anklagere.
- 36 Artikel 96, stk. 1, i forordning 2017/1939 bestemmer nemlig, at tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene gælder for den europæiske chefanklager og de europæiske anklagere, de europæiske delegerede anklagere, den administrerende direktør og EPPO's personale, »medmindre andet er fastsat i denne forordning«.
- 37 Det skal fremhæves, at de europæiske anklagere i henhold til bestemmelserne i artikel 2, nr. 4), og artikel 12 i forordning 2017/1939, som nævnt i denne kendelses præmis 4 og 5, ikke indgår i EPPO's personale.
- 38 Hvad angår deres udpegelse, som er omhandlet i den foreliggende sag, fastsætter nævnte forordnings artikel 16, som anført i denne kendelses præmis 6 og 7, en specifik procedure med egne regler.
- 39 Navnlig sikrer denne bestemmelse kun de medlemsstater, der deltager i det forstærkede samarbejde om oprettelsen af Den Europæiske Anklagemyndighed, at de efter proceduren for udpegelse får udpeget en europæisk anklager af Rådet. Den giver dem mulighed for forud for denne udpegelse at indstille tre kandidater, der henset til, at disse skal være aktive medlemmer af den indstillende medlemsstats retsforfølgende myndigheder eller domstole, i princippet er statsborgere i den pågældende medlemsstat.
- 40 Herved fastsætter den nævnte bestemmelse en sui generis-procedure, som er forskellig fra den, der finder anvendelse ved ansættelse af EPPO's personale, idet det præciseres, at dette i overensstemmelse med artikel 96, stk. 2, i forordning 2017/1939 ansættes efter de regler og bestemmelser, der gælder for tjenestemænd og øvrige ansatte i Unionen.

- 41 Det bemærkes, at proceduren for udpegelse af europæiske anklagere ikke kræver overholdelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, således som det er fastsat i tjenstemandsvedtægtens artikel 27, til fordel for statsborgerne i samtlige medlemsstater, dvs. også i dem, der ikke deltager i det forstærkede samarbejde.
- 42 Det følger endvidere af artikel 16 i forordning 2017/1939, at det hverken er ansættelsesmyndigheden eller den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter i EPPO (herefter »EPPO's ansættelsesmyndighed«), der udpeger de europæiske anklagere, men Rådet. Den omstændighed, at det i den anfægtede afgørelse er anført, at de udvalgte personer, herunder Moreira Alves d'Oliveira Guerra, udpeges til europæiske anklagere som midlertidigt ansatte i lønklasse AD 13, er i øvrigt ikke tilstrækkelig til, at det deraf kan udledes, at Rådet har handlet som ansættelsesmyndighed eller som EPPO's ansættelsesmyndighed ved udpegelsen af de europæiske anklagere.
- 43 Sui generis-karakteren af proceduren for udpegelse af europæiske anklagere kan forklares derved, at den – således som Rådet med rette i det væsentlige har anført – vedrører personer, der inden for rammerne af dette samarbejde skal udøve et særligt ansvar på højt niveau i Unionens institutionelle system.
- 44 Det skal præciseres, at det først er efter udpegelsen af de europæiske anklagere i henhold til artikel 16 i forordning 2017/1939, at disse i overensstemmelse med forordningens artikel 96, stk. 1, andet afsnit, ansættes i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene som midlertidigt ansatte i EPPO. Det følger af det nævnte afsnit, at alene betingelserne for ansættelse og aflønning af de europæiske anklagere henhører under ansættelsesvilkårene og under EPPO's ansættelsesmyndigheds kompetence. Det forholder sig anderledes med de betingelser og procedurer, der fører til udpegelsen af disse.
- 45 Da disse betingelser og procedurer ikke er fastsat i tjenstemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene, kan tvister desangående derfor ikke anses for tvister mellem Unionen og dens ansatte som omhandlet i artikel 270 TEUF.
- 46 Sagsøgerens øvrige argumenter kan ikke drage en sådan konklusion i tvivl.
- 47 For det første kan sagsøgeren ikke gyldigt påberåbe sig kendelse af 11. juli 1996, Gomes de Sá Pereira mod Rådet (T-30/96, EU:T:1996:107), for at gøre gældende, at hun med rette har anlagt søgsmålet i henhold til artikel 270 TEUF.
- 48 Præmis 22-25 i kendelse af 11. juli 1996, Gomes de Sá Pereira mod Rådet (T-30/96, EU:T:1996:107), indeholder ganske vist i det væsentlige en henvisning til den retspraksis, hvorefter Unionens retsinstansers kompetence til at afgøre alle tvister mellem Unionen og dens ansatte skal forstås således, at de har kompetence til ikke alene at afgøre tvister vedrørende tjenstemænd og andre ansatte end lokalt ansatte, men også tvister vedrørende personer, der mener at have krav på en sådan status, og det blev fastslået, at udnævnelsen af medlemmerne af appelkamrene under Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) skulle anfægtes ved anvendelse af den klage- og søgsmålsadgang, der er fastsat i tjenstemandsvedtægten.
- 49 Løsningen i kendelse af 11. juli 1996, Gomes de Sá Pereira mod Rådet (T-30/96, EU:T:1996:107), kan imidlertid ikke overføres på den foreliggende sag, eftersom udnævnelsen af medlemmerne af appelkamrene under EUIPO, således som Rådet med rette har anført, følger af andre

bestemmelser end dem, der finder anvendelse på udpegelsen af de europæiske anklagere. For så vidt angår medlemmerne af disse appelkamre fastsætter de relevante bestemmelser, at tjenestemandsvedtægten, ansættelsesvilkårene og gennemførelsesforordningerne til disse bestemmelser gælder for det personale, som de nævnte medlemmer indgår i (jf. i denne retning kendelse af 11.7.1996, Gomes de Sá Pereira mod Rådet, T-30/96, EU:T:1996:107, præmis 22 og 23). Hvad derimod angår udpegelsen af europæiske anklagere har lovgiver, som det fremgår af denne kendelses præmis 35-44, i forordning 2017/1939 valgt at indføre en sui generis-ordning, hvorefter de europæiske anklagere ikke indgår i EPPO's personale, således som det allerede er anført i denne kendelses præmis 37.

- 50 For det andet giver bilaget til gennemførelsesafgørelse 2018/1696 i den del, der vedrører udpegelsen af den europæiske chefanklager, som sagsøgeren i øvrigt har påberåbt sig, ikke sagsøgeren mulighed for at støtte sit søgsmål på artikel 270 TEUF.
- 51 Det fremgår nemlig af bestemmelserne i dette bilag, sammenholdt med artikel 14 og 16 i forordning 2017/1939, at mekanismerne for udpegelse af den europæiske chefanklager og de europæiske anklagere hver især har deres egne specifikke særpræg i alle faser af proceduren.
- 52 Henset til navnlig den omstændighed, at proceduren for udvælgelse af den europæiske chefanklager indledes med en åben indkaldelse af ansøgninger, der offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, kan alene ansøgere til denne stilling som europæisk chefanklager indbringe en klage til Rådet i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægten artikel 90, stk. 2, over de afgørelser fra udvælgelsespanelet, der går dem imod, samt over den liste, som dette panel har opstillet, og hvorpå disse ansøgere ikke figurerer.
- 53 Inden for rammerne af proceduren for udpegelse af europæiske anklagere, som indledes med, at hver medlemsstat, der deltager i det forstærkede samarbejde, indstiller tre kandidater, kan muligheden for at indbringe en klage derimod ikke udvides til også at omfatte klager over Rådets afgørelser om ikke at udpege visse kandidater til stillingen som europæisk anklager, når lovgiver ikke klart har givet udtryk herfor.
- 54 Det følger af det ovenstående, at den foreliggende tvist ikke kan anses for en tvist mellem Unionen og dens ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene som omhandlet i artikel 270 TEUF.
- 55 Det er derfor åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at behandle det foreliggende søgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse.
- 56 Eftersom sidstnævnte ikke er en afgørelse henhørende under tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene, kan det i øvrigt ikke antages, at sagsøgerens klage over den anfægtede afgørelse og Rådets afgørelse om afslag på denne klage henhører under tjenestemandsvedtægten og ansættelsesvilkårene. Det er derfor også åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at behandle afgørelsen om afslag på klagen.
- 57 Ifølge retspraksis tilkommer det sagsøgeren at vælge retsgrundlaget for sit søgsmål og ikke Unionens retsinstanter selv at vælge det mest korrekte retsgrundlag (jf. dom af 24.10.2014, Technische Universität Dresden mod Kommissionen, T-29/11, EU:T:2014:912, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis). Det er imidlertid ikke muligt at antage, at det foreliggende søgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse er anlagt i henhold til artikel 263 TEUF, idet sagsøgeren udtrykkeligt har påberåbt sig artikel 270 TEUF, uanset at sagsøgeren tidligere har anlagt et

søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF til prøvelse af den anfægtede afgørelse i sag T-75/21, der allerede har givet anledning til kendelse af 8. juli 2021, Mendes de Almeida mod Rådet (T-75/21, ikke trykt i Sml., under appel, EU:T:2021:424).

- 58 Hvad angår afgørelsen om afslag på klagen er det under alle omstændigheder – selv hvis det antages, at sagsøgeren havde til hensigt at anlægge det foreliggende søgsmål til prøvelse af denne afgørelse i henhold til artikel 263 TEUF, og uden at det er fornødent at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt et sådant søgsmål kan antages til realitetsbehandling – tilstrækkeligt at fastslå, at Rådets ansættelsesmyndighed af de samme grunde som dem, der er anført i denne kendelses præmis 35-54, ikke havde kompetence til at behandle klagen, som sagsøgeren havde indbragt i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, og at den med rette afviste den. Søgsmålet er derfor under alle omstændigheder åbenbart ugrundet i denne henseende.
- 59 Rådet skal følgelig frifindes.

Sagsomkostninger

- 60 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det denne at bære sine egne omkostninger og betale de af Rådet afholdte omkostninger i overensstemmelse med dets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling):

- 1) **Rådet frifindes.**
- 2) **Ana Carla Mendes de Almeida betaler sagsomkostningerne.**

Således bestemt i Luxembourg den 13. juni 2022

E. Coulon
Justitssekretær

H. Kanninen
Afdelingsformand